

متن پرسش

سلام استاد: در کتاب مبانی نظری و عملی حب اهل البیت (ع) صفحه ۱۸۵ PDF، فرمودید: «دوست داشتن غیر معصومین، پشت کردن به عالی ترین دوست داشتن است...»، سوال اینجانب این است که چگونه می شود و می توان بین محبت هایی که در دین توصیه شده (از قبیل پدر و مادر و نزدیکان و غیره...) و عالی ترین دوست داشتن تفکیک قائل شد؟ همچنین در صفحه ۹۹ فرمودید: «عشق بدون مصداق و صورت محقق نمی شود، حال یا آن صورت الهی است یا دنیایی»، سوال این است که برای اینجانب و امثال بنده بدلیل بعد زمانی که ذوات مقدسه را ندیده ایم و نه صدایشان را شنیده ایم و همچنین وجود مقدس امام زمان نیز در غیبت هستند، چگونه امکان تصور متعین ایشان در ذهن وجود دارد؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. دوست داشتن اولیای الهی، گرایش به عالی ترین نحوه انسان و انسانیت است از آن جهت که آنان نماد کامل و بالفعل انسان ها می باشند. و این غیر از احسان به والدین است که به عنوان امری عاطفی در جای خود لازم است همان طور که صله رحم به عنوان ارتباط عاطفی با نزدیکان در جای خود ارزشمند است. ۲. آری! نظر به نمادهای انسانیت از طریق نظر به سیره و شخصیت آنها، گویا به نوعی نظر به خود آنها می باشد در جان خودمان. و این همان محبت درونی است به انسان های کامل که سخت بدان نیاز داریم. لذا به گفته جناب مولوی: «مهر پاکان در میان جان نشان / دل مده الا به مهر دلخوشان». موفق باشید